

**2006 MALÎ YILI GENEL VE KATMA BÜTÇE KANUN TASARILARI İLE 2004 MALÎ YILI GENEL
VE KATMA BÜTÇE KESİN HESAP KANUNU TASARILARININ
PLAN VE BÜTÇE KOMİSYONU GÖRÜŞME TUTANAKLARI**

-----O-----

17 Kasım 2005 Perşembe

İÇİNDEKİLER

ÇEVRE VE ORMAN BAKANLIĞI

- Özel Çevre Koruma Kurumu Başkanlığı
- Orman Genel Müdürlüğü
- Devlet Meteoroloji İşleri Genel Müdürlüğü

SANAYİ VE TİCARET BAKANLIĞI

- Rekabet Kurumu
- Millî Provüktivite Merkezi
- Küçük ve Orta Ölçekli Sanayi Geliştirme, Destekleme İdararesi Başkanlığı
- Türk Akreditasyon Kurumu
- Türk Standartları Enstitüsü Başkanlığı
- Türk Patent Enstitüsü Başkanlığı

.....
BAŞKAN –

Sayın Hamzaçebi, buyurun.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Trabzon) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Bakan, Plan ve Bütçe Komisyonunun değerli üyeleri; ben, 2005 yılı bütçesi üzerinde 2004 yılı kasım ayında yaptığımız görüşmelerde gündeme getirdiğim bir konuyla sözlüme başlamak istiyorum. Konumuz, İskenderun açıklarında batan İspanyol Ulla gemisi. Hatırlayacaksınız, bu gemi, İspanya'dan gelerek, 2 200 ton zehirli atık yüküyle İskenderun'a demirlemişti ve İskenderun'da bu gemi batmıştı. Gemideki atığın çıkarılması ve tekrar menşeye ülkeye iadesi konusunda kamuoyunda çokça görüş ve eleştiriler dile getirildi. Ben de bu çerçevede görüşlerimi geçen yıl bütçe görüşmelerinde ifade etmiştim. Sayın Bakan konuşmasında çok kısa bir bilgi verdiler; bu atığın önemli ölçüde çıkarıldığını, geriye yüzde 15'lik bir atığın deniz dibinde kaldığını, onun da hangi yöntemle çıkarılabileceği konusunda çalışmalar yaptıklarını ifade ettiler.

Ben konuya Radikal Gazetesinin haberleriyle başlamak istiyorum. Radikal Gazetesinin 23.10.2005 tarihli bir haberinde, "Ulla gemisinin 1 400 ton atığından kurtulduk" haberi var. Yani, 2 200 tonluk atığın 1 400 tonluk bölümü deniz dibinden çıkarılmış ve İspanya'ya gönderilmiş deniliyor; fakat, daha sonra, bir başka gelişme, yine aynı gazeteye yansıyor, Ulla'nın atığının önemli bir kısmının çıkarılmadığını "Ulla'nın atığı kayıp" başlığı altında veriyor. Konu şu: 6 Eylül 2004 tarihinde batan bu gemiden çıkarıldığı ifade edilen atığın belirlenmesi için yerel çevre koruma derneğinin mahkemede açtığı dava sonucunda bilirkişi sonuçta atığın çıkarılarak yüklendiği Amorito isimli gemide yapmış olduğu tespit 115 ton katı atık madde ve 200 ton kabuklaşmış yükün olduğunu belirterek, 1 885 ton yükün ortada olmadığı belirtiyor; bu, bilirkişi raporu. Sonuçta, şöyle bir hususu da gündeme getiriyor, bilirkişi değerlendiriyor; 2 200 ton yükten 115 tonun çıkarıldığı, 800 ton suyun da deşarj edildiği kaydediliyor. Kaydedilen suyun önemli ölçüde bir zehirli maddeyi ihtiva ettiği, binde 5; 0,05 krom6 maddesinin bu deşarj edilen suyun içerisinde olduğu da bu raporda belirtiliyor.

Sonuçta, bu atığın bilirkişi raporuna göre çok önemli bir kısmı deniz altında duruyor. Şimdi, atığın çıkarılmasını üstlenen Lafarge isimli şirket, Lafarge'in atığı zaten bu. Onunla birlikte Omur Marine Şirketi, kamuoyunu yanıltıcı bilgi vermişlerdir. Sayın Bakandan ben bu konuda biraz daha detaylı bir açıklama istiyorum. Esasen, geçen seneki bütçe görüşmelerinde bu eleştiri ve değerlendirmeleri yaptıktan sonra, Sayın Bakanın konuya ilişkin değerlendirmelerini istemiştim. Sayın Bakan, o zaman konunun esasına yönelik bir değerlendirme yapamamıştı; belki zaman yeterli değildi,

gecenin çok geç bir zamanıydı; ama, burada cevap verilmeyen hususlarla ilgili olarak yazılı cevap vereceklerini ifade etmişlerdi. Bugüne kadar o yazılı cevabı alamadığımı ifade etmeliyim.

Şimdi, gördüğünüz gibi, sanayileşmiş ülkeler atıklarını diğer ülkelere, bunu kabul edebilecek olan diğer ülkelere göndermek istemektedirler. Bu, dünyanın bir sorunu. Çevre esasen sadece ulus devletlerin, millî devletlerin sorunu değil. Öyle gibi gözükse de, gerçekte bütün dünyanın sorunudur. Buradan hareketle, şöyle geniş bir değerlendirme yapmak istiyorum. Şimdi, Sovyetler Birliğinin çöküşünden sonra oluşan dünya düzenine, tek kutuplu dünya düzeni denildi ve böyle bir düzenin insanlığın ulaştığı en son, en mükemmel aşama olduğu ifade edildi. Esasen tarihte, felsefede böyle bir yöntem vardır; yani, insanlık daima düz bir çizgi üzerinde ilerler ve en sonunda mutlu sona ulaşır, daima bir mutlu son vardır, insanlık daima bu mutlu sona doğru gidecektir. Bir düşünür, bu Sovyetler Birliğinin çöküşüyle beraber oluşan dünya düzenine tarihin sonu demiş, yani, insanlığın ulaştığı en mükemmel düzen, bundan sonra insanlığın ulaşacağı bir başka düzen yoktur, liberal demokrasi ve piyasa ekonomisinin oluşturduğu bir düzen. Bir başka kişi, bir başka felsefeci, buna karşı Karl Popper isimli bir felsefeci diyor ki, dünyanın gelmiş geçmiş en iyi düzenindeyiz, ben radikal bir iyimserim, ama, insanlığı mutlu bir sonun beklediği konusunda ben kötümserim. Ben bugün çok mükemmel bir düzende yaşadığımızı biliyorum, insanlığın ulaştığı en mükemmel düzendir liberal düzen ve piyasa ekonomisi, ama, gelecek nasıl olacaktır, bunu bilemiyoruz, hepimiz ölebiliriz, bu gezegen yok olabilir, güneş sistemi yok olabilir. Dolayısıyla, tarihte bir ilerleme yasası yoktur.

Tarihte bir ilerleme yasası var veya yok, buraya neden geldim; ama, gerçek olan bir şey var, ozon tabakası yırtılıyor ve sera etkisi var. Bu iki kavram, bizi tarihte bir ilerleme yasasının olduğu ve insanlığı mutlu bir sonun beklediği konusunda tereddüde sevk ediyor. Ozon tabakasının yırtılması ve sera etkisi sadece Türkiye'nin değil, sadece ulus devletlerin değil, bütün dünyanın sorunu, bir uluslararası işbirliğini gerektiren bir sorun. Böyle bir sorun için de ülkeler tabii ki ormanlarını artıracak, sularını koruyacak, çevresini koruyacak; ama, milyonlarca tonluk bir enerjinin kullanıldığı dünyada, bu enerji kullanımının yarattığı ozon tabakasının yırtılması, sera etkisi, bütün ulus devletlerin üzerinde durması, önlem alması gereken bir sorun; yani, tek başına her ülkenin çevresini koruması, ormanlarını koruması, sulak alanlarını koruması, havasını koruması yeterli olmuyor. Bütün bunların üzerinde, bütün dünyayı tehdit eden iki tehlike var.

Dünyada şu anda yaşanan en önemli, yani, çevre sorunu olarak ozon yırtılması, sera etkisi dedim; bunları bir ekolojik sorun olarak bir başlık altında toplarsak, ekolojik sorun, ulus devletlerin müdahale gücünü, kontrol gücünü artan bir sorun olarak ortaya çıkıyor. Şimdi, ekolojik sorun olarak dünyanın karşılaştığı sorunu ortaya koyduğumuzda, olayı münhasıran bu açıdan değerlendirdiğimizde ve ekolojik sorunun ozon yırtılmasının, sera etkisinin önlenmesi gibi bir hedefi ortaya koyduğumuzda, bunu sadece gelişmiş ülkelerin bakış açısıyla ortaya koymuş oluruz. Çünkü, büyüme hızlarının, her yıl giderek yüksek büyüme hızlarıyla gelişmiş ülkelerin bugün ulaştığı düzey, bu insanları, bu toplumları, gerçekten bu ekolojik sorun konusunda endişeye sevk etmektedir ve önlem alınması gerekliliği konusunda, bu ülkelerin kamuoyları hassasiyetini ortaya koymaktadır; ancak, bu, refah toplumlarının bakış açısı, refahı belli bir düzeye ulaşmış olan toplumların bakış açısı ve bu, dünya nüfusunun sadece yüzde 20'sidir, kalan yüzde 80'i, Asya, Afrika ülkeleri, dünyanın yoksul bölgeleri böyle bir bakış açısına sahip değil. Onlar için, bu sorun, onların öncelik sıralamasında çok aşağıda yer almaktadır. Onlar, büyümeden biraz daha fazla pay almak, daha hızlı kalkınmak, gelişmiş ülkelerle aralarındaki farkı biraz daha kapatmak istiyorlar. Onlar için ekolojik sorun çok aşağılarda, çok sıralamanın en sonlarında yer alıyor.

O zaman, şöyle bir sorun çıkıyor: Bir yanda bir ekolojik sorun var, ekolojik bunalım var, doğa sorunu var; öte tarafta da, yoksul ülkelerin gelişmiş ülkeleri yakalama sorunu, kalkınma sorunu, bir anlamda, dünyada gelirin daha adil bölüşülmesi sorunu. Bu iki sorunu nasıl uzlaştıracamız? Gerçekte, dünyanın çözmesi gereken konu, budur. Ekolojik sorun ile adalet sorununu, kalkınma sorununu...

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – Buyurun.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) - ... hangi dengede buluşturacağız? Bunları nasıl dengeleyeceğiz? Yani, hem gelişmenin nimetlerinden yararlanacağız, bundan fedakârlık etmeyeceğiz hem de çevreyi koruyacağız. Bu konu, çözümlenmiş bir sorun değildir. Bütün dünya ülkelerinin karşısındaki en temel sorun budur. Çevre sorunu deyince, en temel sorun budur. Yoksul ülkelerin,

sanayileşmiş ülkelerin gelişme stratejisini, kalkınma stratejisini benimsemeleri halinde, dünyada daha fazla doğal kaynak talebi olacaktır. Daha fazla doğal kaynak talebi, dünyadaki doğal kaynakların zaten sınırı aşmış bir şekilde, makul ölçüleri aşmış şekilde kullanılmış olan doğal kaynakların daha çok kullanılması ve dünyanın, doğal çevrenin tahrip edilmesi sorunu ortaya çıkmaktadır.

Değerli arkadaşlar, son elli yılda, çevre konusunda olup bitenlere bir göz atalım. Kısaca birkaç başlık vermek istiyorum.

Sera gazlarının yoğunlaşması doğanın izin verdiği sınırları aşmış.

Yeryüzünde işlenebilir toprakların üçte 1'i bozulmuştur.

Tropikal ormanların üçte 1'i kesilmiştir.

Kullanılabilir durumdaki suyun dörtte 1'i tükenmiş, balıkların dörtte 1'i yok olmuştur.

Birtakım bitki ve hayvan türleri ortadan kalkmıştır.

Halen, dünya, doğanın üretildiğinden daha fazlasını tüketmektedir.

Esasen, daha 1970'lerin ortasında, dünyanın, biyosferin onu kaldırabilme kapasitesinin ötesine geçmiştik, dünyadaki faaliyetler olarak.

Ekolojik sınırın geçilmiş olması, o günden bu yana insanlık tarihini belirlemeye başlayan bir gösterge haline gelmeye başlamıştır. Bu sınır, yüzde 30-40, belki 50 oranında şu anda aşılmıştır. 1970'lerde, bu oranın yüzde 30 oranında aşıldığı söyleniyordu. Şimdi, ne yapmak gerekir, sorun burada. Şimdi, zengin ülkelerin diğerlerine önerisi "siz, bizim gelişme yöntemimizi izlemeyin, siz bizim gelişme yöntemimizi, bizim kalkınma yöntemimizi izlerseniz, çok fazla doğal kaynak tüketeceksiniz, fosil yakıtları kullanacaksınız, petrol, kömür, bütün bunları kullanacaksınız, sizin karbon emisyonunuz olağanüstü ölçüde artacak ve siz, dünyayı mahvedeceksiniz..." Tabii ki, zenginlerin yoksullardan bunu istemeye hakkı yok. Yani, istiyorsunuz; ama, herhalde, sizin de fedakârlık etmeniz gereken noktalar vardır. Belki, zengin ülkeler de, büyüme hızlarını düşürmek zorundadır. Sürekli büyüme, sürekli ekonominin çok yüksek oranlarda büyümesi ve bütün hükümetlerin kendilerine böyle bir hedef koyması, dünyayı, doğal kaynakları perişan ediyor, doğal kaynakları yok ediyor.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – Sayın Hamzaçebi, tamamlayabilir misiniz.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) – Toparlıyorum.

Değerli arkadaşlarım, ben, böyle geniş bir platformda olayı sunmak istedim. Bu çerçevede, şunu son olarak söylemek istiyorum: Dünya, artık, doğanın ona hâkim olması gereken bir varlık değil. Doğa, insanın hâkim olacağı, onun efendisi olacağı bir varlık, bir çevre değil, insanın onun içine yerleştiği, onun içinde kendisine yer bulduğu bir çevre olarak algılanmalı. Bütün çevre bilim politikaları bu şekilde eğer şekillenirse, gerçekten doğayı kurtarabiliriz.

Değerli arkadaşlar, bu çerçevede, Kyoto Protokolüne falan gelmek istemiyorum, çok tartışılacak bir konudur, gelişmiş ülkelerin imzalamaktan kaçındığı; ama, kaçındıkça da küresel ısınmanın önlenemediği bir süreç devam ediyor, oradaki önlemler alınmadığı sürece.

Ben, sorularımı da, müsaade ederseniz, Sayın Başkan, bu değerlendirmemin sonucunda Sayın Bakana sorarak konuşmamı bitirmek istiyorum.

Sulak alanların Ramsar Sözleşmesi uyarınca korunmasına yönelik teknik, idarî ve yasal yapılanmanın yetersiz olduğu kanaatindeyim. Bu konuda kurulacak olan yerel sulak alan komisyonlarına, katılımı artırarak şekilde sivil toplum kuruluşları ve üniversitelerin de dahil edilmesinin kendisinden beklenen görevler açısından, komisyonlardan beklenen görevler açısından yararlı olacağını düşünüyorum.

İkincisi, 1994 yılında taraf olduğumuz ve halen 12 sulak alana koruma statüsünü verdiğimiz Ramsar Sözleşmesinin uygulanmasında çok önemli sorunlar yaşanmaktadır. Örneğin, Seyfe ve Sultan Sazlığı, Ramsar alanlarında, DSİ tarafından yürütülen projeler sonucunda, sulak alanlar kaybolmuş, Türkiye Cumhuriyeti olarak uluslararası düzeyde korumaya söz verdiğimiz sulak alanlar susuz bırakılmıştır. Ben, Çevre ve Orman Bakanlığının sulak alanlar konusunda çok daha etkin bir rol oynaması gerektiği kanaatindeyim. Devlet Su İşleri Genel Müdürlüğü, öyle, istediği gibi sulak alanları kurutma, tarım toprağı elde etme gibi faaliyetlere girememelidir. Çevre ve Orman Bakanlığı, bu konulara müdahale etme yetkisine sahip olmalıdır. Nasıl, bir sanayi tesisinin kurulması için ÇED raporu gerekiyorsa, DSİ'nin bir sulak alanı tarımsal alana dönüştürme gibi bir amacı var ise, bu

konuda Çevre ve Orman Bakanlığının ciddi bir incelemesine, raporuna, görüşüne ihtiyaç duymalıdır; gerekirse, bu konuda bir yasal düzenleme yapılmalıdır.

Türkiye'nin su kaynakları ve sulak alanlarının korunması, yönetimi ve geliştirilmesine yönelik ciddi bir stratejisi yoktur. Bu konuda, uzmanların, politikacıların, siyaset bilimi uzmanlarının, ekologların da görev alacağı bir komisyon tarafından bir strateji belgesi hazırlanması gerektiği kanaatindeyim.

Sayın Bakana çalışmalarında başarılar diliyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederiz Sayın Hamzaçebi.

-----0-----

BAŞKAN- Plan ve Bütçe Komisyonunun değerli üyeleri; Gündemimizde Sanayi ve Ticaret Bakanlığı bütçesi ve kesinhesabı, Rekabet Kurumu bütçesi, Millî Prodüktivite Merkezi, Küçük ve Orta Ölçekli Sanayi Geliştirme, Destekleme İdaresi Başkanlığı bütçesi, Türk Akreditasyon Kurumu, Türk Standartları Enstitüsü Başkanlığı, Türk Patent Enstitüsü Başkanlığı bütçeleri yer almaktadır.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

Sayın Hamzaçebi, buyurun.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Trabzon) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Bakan, Plan ve Bütçe Komisyonunun değerli üyeleri; Sayın Bakanın sunuşuna teşekkür ediyorum. Bizlere göndermiş olduğu şu dokümanlar için de ayrıca teşekkür ediyorum. Örneğin, bendeki Trabzon İlinde Sanayi ve Ticaret Bakanlığının faaliyetleri nelerdir, onu gösteren bir rapor, onun için de ayrıca teşekkür ediyorum.

Ben, iki konuya değinmek istiyorum. Birincisi, Sayın Bakan konuşmasında tarım satış kooperatifleri birliklerinin DEFİF'e olan borçlarının silinmesi yoluyla kendilerinin malî durumunda bir iyileştirme yapıldığını ifade ettiler. Doğru; ben de konuyu biliyorum. 2004 yılında çıkan bir yasa uyarınca, yanılmıyorsam, 2000 yılı itibariyle kurumların DEFİF'e olan borçlarının silinmesi konusunda yetki verici bir düzenleme yapıldı. O yetkinin kullanılması sonucunda, sayı da yanılabilirim...

SANAYİ VE TİCARET BAKANI ALİ COŞKUN (İstanbul) – 2000 yılında çıkan yasa, 2004'te değil.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) – Sayın Bakanım, o yasaya 2004'te bir ilave yapıldı.

SANAYİ VE TİCARET BAKANI ALİ COŞKUN (İstanbul) – Kararnamelerle yönlendiriliyor.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) – Hayır, 2004'te değişiklik yapıldı, değişiklikle 2000 yılı itibariyle olan borçlar silindi.

SANAYİ VE TİCARET BAKANI ALİ COŞKUN (İstanbul) – 2000 yılında çıkan yasa; dolayısıyla, 2000 yılından önceki borçlar.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) – O zaman, ben ısrar edeceğim Sayın Bakanım. O yasada 2004 yılında bir değişiklik yapıldı, o değişiklikle.

SANAYİ VE TİCARET BAKANI ALİ COŞKUN (İstanbul) – Başkan burada.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) – Efendim, değişiklik 2000 yılı itibariyle olan borçlar için yetki verdi, değişiklik 2004'te yapıldı Sayın Bakanım.

Karşılıklı tetkik edelim. Ben, 2004 yılında o maddede bir değişiklik olduğunu biliyorum, yanılabilirim, ısrar etmeyelim.

SANAYİ VE TİCARET BAKANI ALİ COŞKUN (İstanbul) – Dünya Bankasının süresi dolayısıyla uzatıldı. Yapılandırmanın süresi uzatıldı.

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) – Üç yıllık bir uzatma yapıldı, tamam.

Tamam, bu yedi birlik kapsamında Fiskobirlik yok Sayın Bakanım. Fiskobirlik, en az diğer birlikler kadar DEFİF'e olan borçlarının silinmesini hak eden bir birliktir. DEFİF'in burada olmamasının ben hiçbir nedenini göremiyorum. Bir nedeni var, o da şu bence: Şimdi, Fiskobirlik bu sene fındık piyasasına girdi ve 6 200 000 liralık bir net fiyatla fındık fiyatının belli bir seviyede oluşmasını sağlamak için üreticiden alımlara başladı; ancak, diğer birliklere gösterilen bu DEFİF borçlarının silinmesi kolaylığının Fiskobirlik'e gösterilmemiş olması nedeniyle ve diğer başka nedenlerle Fiskobirlik bu ilan ettiği fiyatın arkasında duramıyor. Bu fiyatı Fiskobirlik destekleyemeyince fındık fiyatı düşmeye başlıyor.

İkinci olarak, Fiskobirlik DEFİF kaynaklarından kredi talep etti bu yıl. Bu kredi de kendisine verilmiyor.

Üçüncü nokta, Fiskobirlik DEFİF'ten kredi alamayınca bankalardan kredi almak için piyasaya çıktı; ama, maalesef, bankalarla, bazı özel bankalarla yapmış olduğu görüşmeden de hiçbir olumlu sonuç alamadı ve fındık fiyatı bugün itibariyle 5 300 000 lira düzeyinde. Eğer, Fiskobirlik yeterli desteği alamazsa, kredi desteğini alamazsa, finansman desteğini alamazsa bu fiyatın daha da aşağıya düşmesi muhtemeldir.

Peki, fındık üretiminde ne durumdayız? Geçen sene don vardı, fındık üretimi yarı yarıya düştü 2004 yılında, yaklaşık 300 000 tonluk bir rekolte vardı. Bu seneki tahmin 450-500 bin aralığındadır, Fiskobirlik'in tahmini 483 bin tondur. Türkiye'nin iç tüketimi artı ihracatını topladığınızda rakam 550 bin tondur, yani, ihracat ve iç tüketimin altında bir üretim söz konusudur. Diğer fındık üreticisi ülkelerde de üretim yüksek değildir. Yani, fiyatın düşmesi için hiçbir neden yoktur. Fiskobirlik'e hükümetin vereceği küçük bir destek, bir kredi desteği, bakın, bir bağış değil, bir karşılıksız transfer harcaması değil, bir kredi desteği, fiyatın Fiskobirlik'in ilan ettiği düzeylerde oluşması için yeterli olacaktır. Bu, hem ülke ekonomisi hem üretici açısından son derece uygun bir yoldur.

Sayın Bakanın ben bu konuda gayret sarf ettiğini biliyorum. Sektörden aldığım bilgi, Sayın Bakanın Fiskobirlik'in bu taleplerine olumlu baktığı ve olumlu görüşle bunu hükümete götürdüğünü sektör ifade etmektedir; ancak, yine, kulağıma gelen bir bilgi, Sayın Başbakanın fındıkla ilgili görevli bir danışmanı bu konularla doğrudan ilgilidir. Örneğin, bir bankaya telefon ederek, o bankanın çok tepe noktasındaki bir yöneticisine telefon ederek, buna, eğer, Fiskobirlik'e kredi verirseniz, ihracatçı çok zor durumda kalır, sakın kredi vermeyin, bırakın fiyat biraz aşağıya düşsün şeklinde bir tavsiye veya işte, bir ilgi ifade edildiğidir. Sonuçta, tabii, Sayın Başbakanın danışmanının bir özel banka yöneticisiyle bu yönlü bir konuşmasının özel banka tarafından algılanması çok farklı olacaktır ve özel banka bu krediyi vermeyecektir. Durum budur.

Başka konular var; ancak, onlar Hazine'den sorumlu Bakanı ilgilendirdiği için, onu muhtemelen de bildiğiniz için burada konuşmayı fazlalık görüyorum.

İkinci konum, Rekabet Kurumuyla ilgilidir. Kurumun yakından iyi bildiği bir konu, Türkiye'de çimento sektöründe kartelci bir yapı vardır değerli arkadaşlar. Rekabet Kurumu, zamanında, Ege Bölgesindeki bir şikâyet nedeniyle bu konuyu incelemiş ve piyasada kartelci bir yapı olduğu kanısına vararak, sonuçta 5 çimento fabrikasına ceza uygulamıştır. Oybirliğiyle ceza uygulamıştır.

Bu şirketler, çimento üreticisi şirketler pazar paylaşımına gidiyorlar. Çimentonun özelliği şudur: Nakliye son derece önemli bir maliyet unsuru, dolayısıyla, bir fabrika kendi bölgesindeki, coğrafi bölgesindeki alanına kolaylıkla hakimiyet sağlayabiliyor. Türkiye'nin başka bir bölgesinden oraya çimento getirilip satılması nakliyedeki maliyet nedeniyle çok avantajlı değil, bu nedenle, Türkiye'deki çimento üreticisi şirketler pazar paylaşımına gitmektedir. Bu, Rekabet Kurulunun kararıdır değerli arkadaşlar, kişisel kanaatimin ötesinde, Rekabet Kurulu da böyle bir karar vermiş olduğu için, böyle bir yuvarlak cümle kullanmıyorum, bir kanaat ifade ediyorum.

Peki, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonunun son dönemlerde yaptığı satışlar ne oldu, hatırlayın! Bendeki bilgiye göre 9 tane çimento fabrikası sattı TMSF. 9 çimento fabrikası için TMSF'nin biçtiği muhammen bedel toplamı 433 milyon dolar. Bu fabrikalar kaçta gitti? 1 milyar 73 milyon dolar. Yani, yüzde 148 oranında muhammen bedeli aşmış. TMSF açısından tabii ki çok iyi bir durum, başarılı bir satış, muhammen bedeli yüzde 148 oranında aşan bir satış, çok güzel; ama, işin öbür yanına baktığımızda, öbür yanı mutluluk verici değil değerli arkadaşlar. Gerçekte aynı kapasiteye sahip bir fabrikayı yeni olarak kurmak çok daha düşük maliyetle mümkün; ama, bu fabrikayı kurmadaki sürecin uzunluğu yatırımcıları bu yola gitmekten alıkoymuyor, bu durumda bu fabrikalar pazar paylaşımını yapan üreticiler tarafından yüksek fiyatla satın alınmıştır. Yani, satılan aslında pazardır değerli arkadaşlar. 1 milyar 73 milyon dolarlık fiyatın içerisinde tabii ki fabrikanın, tesisin bir fiyatı vardır; ama, o fiyatın üstündeki bölüm pazarın fiyatıdır değerli arkadaşlar, pazarı paylaşmıştır. Bu pazar, bu fiyatla, bu şirketler, bu üreticiler tarafından satın alınmıştır.

Şimdi, bunun anlamı nedir? Bunun anlamı, bunun faturası vatandaştan çıkacaktır. Bu maliyet konut fiyatına yansımaktır, diğer inşaatların fiyatına yansımaktır, bunları kim alıyorsa fatura onlara çıkacaktır değerli arkadaşlar. Bu, aslında, global açıdan baktığınızda çok sevinilecek bir durum değil.

Bir rakam daha vererek sözlerimi bitiriyorum. Türkiye’de 2005 yılının eylül ayı itibariyle enflasyon yüzde 3’ler düzeyinde, aynı ay sonu itibariyle çimento fiyatındaki artış yüzde 16 ve çimento yurt dışına bizim üreticilerimiz tarafından tonu 35-40 dolara satılırken, yurt içinde bu fiyat 90-100 doların üzerine çıkmaktadır. Ben, Rekabet Kurumunu bu konuda çok daha etkin çalışmaya davet ediyorum. Mutlaka çalışıyor, bu konu mutlaka bilgileri dahilinde, ama, bu sektörü çok daha yakın ve süratle mercek altına almasını istiyorum. Eğer, şikâyet üzerine harekete geçen bir merci ise Rekabet Kurumu, bilemiyorum, resen bunları inceleme olanağına sahip midir, eğer sahip değilse ben bir milletvekili olarak bu konuyu buradan Rekabet Kuruluna şikâyet ediyorum. Rekabet Kurulu çok süratle Türkiye’deki bütün üreticileri, bu sektörü dikkate almalı, gerçekten bir pazar paylaşımı varsa, bu cezalar süratle uygulanmalı. Bu yeterli değil, mevcut yasal müeyyideler bu karteli kırmaya yetmiyor ise, gerekirse, o müeyyideler yeniden gözden geçirilmelidir.

Bir konuyu daha dikkatinize sunayım değerli arkadaşlar. Burada bir tasarıyı görüşürken, zannedirim torba yasaydı, Rekabet Kurulunun uyguladığı cezaların tahsili konusunda bir farklı düzenleme yapıldı, komisyondan geçti. O zaman bize sunulan gerekçe şuydu: Efendim, bunu Hemen tahsil etmeyelim, Rekabet Kurulu Yasasına göre bu hemen tahsil edilmesi, ödenmesi gerekiyor, yargıya gitmesi tahsilatı durdurmuyor ceza uygulanan kişinin, getirilen tasarı, bunu yargı sonucuna Danıştay kararı sonucuna kadar bekleyelim, yüzde 25’i ödensin, kalanı teminat mektubuyla ödensin.

Değerli arkadaşlar, bana gelen bilgi, bu düzenlemenin arkasında çimento sektörünün olduğudur. Yani, böyle bir tabloda bize, o zaman komisyona yanlış bilgi verilmiştir. En azından bu talebin bu sektörden geldiği bize ifade edilmeliydi, biz bunu değerlendirmeliydik. Belki öneriyi hazırlayan, tasarımı hazırlayan arkadaşlarımız da iyi niyetle bunu hazırlamış olabilirler, mantıken ilk başta makul gibi geliyor, efendim yargıya gidiyorsa, yargı sonucunu bekleyelim. Doğru, makul. Ama, arkasında... Hazırlayan arkadaşlar da öyle hazırlamış olabilir, onları itham etmiyorum, ama böyle bir gerekçesi olduğunu bilseydik, eminim, bütün Komisyon bu konuda hassasiyetini gösterecekti. Sanıyorum o madde Genel Kurulda bekliyor. Belki yasalaşmayacak, geri çekilecek ama, bu müeyyideleri gerekirse daha artırmayı ben öneriyorum. Bu yeterli değil, bu sektöre yeni yatırımcıların girebilmesi için ne gerekiyorsa, teşvik edici hangi müesseseler gerekiyorsa bunları da yapmalıyız. Ben, hükümete bunu da öneriyorum.

İthalatın serbest bırakılması... Serbest midir şu an?

SANAYİ VE TİCARET BAKANI ALİ COŞKUN (İstanbul) - Serbest...

MEHMET AKİF HAMZAÇEBİ (Devamla) - Serbestte o da bir çözümdür ama çözüm olmuyor, nakliye maliyetinin yüksekliği nedeniyle. Ama, yeni yatırımcıların girmesi için onları teşvik etmeliyiz. Gerekirse Kurumlar Vergisi Kanununda bir değişiklik yapmak suretiyle çok sınırlı bir süre için Kurumlar Vergisinden tam muafiyet veya belli oranlarda muafiyeti öngören bir tasarımı hükümet hazırlayabilir. Ben, bir milletvekili olarak böyle bir teklifi hazırlamayı da düşünüyorum.

Teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.